

POSTANOWIENIE

13 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 13 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Miastu Warszawie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 9 sierpnia 2023 r., V ACa 912/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) z odsetkami ustawowymi w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na istotne zagadnienie prawne, które sformułował w formie pytania: „czy dopuszczając dowód z opinii sporządzonej w innym postępowaniu sądowym na podstawie art. 278¹ k.p.c. sąd może ograniczyć się do wydania postanowienia o jego dopuszczeniu, czy powinien procedować jak w przypadku opinii dopuszczonej jako dowód na podstawie art. 278 k.p.c. a więc zgodnie z treścią art. 278, 284 k.p.c. czy 286 k.p.c., a szczególności czy powinien udzielić stronom terminu na ustosunkowanie się do opinii, a następnie, po uwagach stron i na ich wnioski ewentualnie przesłuchać biegłych na rozprawie lub zobowiązać ich do złożenia ustnych wyjaśnień, a ponadto, czy dowód z opinii dopuszczony na podstawie art. 278¹ k.p.c. ma status opinii biegłego na podstawie art. 278 k.p.c., a biegły ją sporządzający ma charakter biegłego sądowego w sprawie, czy jedynie świadka”. Ponadto skarżący podniósł, że zachodzi przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej, jaką jest jej oczywista zasadność ze względu na to, że podstawą ustaleń sądu skutkujących oddaleniem powództwa była opinia biegłej, która nie posiadała wiadomości specjalnych z zakresu planowania przestrzennego.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga zidentyfikowania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter

rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Z kolei uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Argumentacja skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza przede wszystkim do wykazania braku kompetencji biegłej, której Sąd zlecił oszacowanie wartości nieruchomości powoda, zmienionej ze względu na wejście w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Kwestionując wyniki oszacowania w toku postępowania przed Sądem I instancji powód zarzucał, że biegła nie miała uprawnień z zakresu planowania przestrzennego (urbanistyki). Sądy *meriti* odniosły się do wszystkich zarzutów zgłaszanych przez powoda do opinii w wyczerpujących wywodach w motywach wyroków. Wyjaśniły, że podstawą do ustaleń biegłej były wyniki jej skrupulatnych poszukiwań możliwie szerokiego wachlarza nieruchomości podobnych, będących przedmiotem transakcji w zbliżonym przedziale czasowym i cen, jakie za nie uzyskano. Opinia była kompleksowa, jednoznaczna, niesprzeczną wewnątrznie.

Zarzuty powoda do opinii były wyjaśniane w opinii uzupełniającej. Wezwana na rozprawę biegła wytłumaczyła sposób, w jaki powstała opinia. Wyjaśniła również powody, dla których w postępowaniach o podobnym przedmiocie zachodzi konieczność powoływania biegłego z zakresu planowania przestrzennego oraz przyczyny, które w niniejszej sprawie skłoniły ją do niewystępowania do sądu o powołanie także takiego biegłego. Biegła dysponowała bowiem opinią urbanisty sporządzoną w zakończonym już postępowaniu między tymi samymi stronami o zapłatę odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości wydzielonej przez powoda z tej samej macierzystej nieruchomości, co będąca przedmiotem niniejszego sporu. Okoliczności te skarżący zdaje się ignorować, choć znajdują odzwierciedlenie w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji, który szczegółowo odsyła do poszczególnych czynności procesowych i ich wyniku (tak treści opinii, jak i protokołów).

Polemika powoda z ustaleniami poczynionymi zarówno przez Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji, a także mnożenie wątpliwości odnośnie do rzetelności opinii, które już zostały wyczerpująco wyjaśnione w postępowaniu odwoławczym, stanowi próbę obejścia zakazu ustalonego w art. 398³ § 3 k.p.c., gdyż w istocie o wyniku postępowania w sprawie zadecydowały ustalenia faktyczne na temat przeznaczenia i wartości nieruchomości powoda i wpływu na nią planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego przez organ pozwanej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie wskazał oczywistego naruszenia norm wynikających z art. 278¹ k.p.c. i art. 37 ust. 1 ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym. Analiza motywów pisemnych wyroków Sądów *meriti* nie dostarcza również przekonujących argumentów za tezą, że zagadnienie sformułowane przez skarżącego miałoby znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[a.f.]